

Lesní tišina, 2013, tuš na papíře, 180 x 210 mm

Ludmila Pádrtová

14. 9. 1931 narozena v Třeboni

1945–1949 Reálné gymnázium v Třeboni

Neškolená malířka, kreslířka a fotografka,
žena výtvarného kritika PhDr. Jiřího Pádrty (1929–1978)
a později malíře Jana Vyleťála (1940–2012)

Malovala v letech 1951–1960 a znovu od roku 2011 kreslí a maluje dodnes.

Kolektivně vystavovala od roku 1979, sama od roku 1998.

Je zastoupena ve sbírkách Národní galerie v Praze,
v Galerii Klatovy-Klenová a v Muzeu umění Olomouc.

*adresa: U Beránky 2140/ 4, 160 00 Praha 6, Dejvice
telefon: 212 285 455*

www.galerie-sumperk.cz / www.dksumperk.cz

Stříbrný pták, květen 2013, stříbrná a modrá barva, černý papír, 125 x 122 mm

LUDMILA PADRTOVÁ

V RADOSTI Z MALBY

znovu po padesáti letech

8. 1. – 2. 2. 2014

GALERIE JIŘÍHO JÍLKA, SADY 1. MÁJE, ŠUMPERK
ZAHÁJENÍ VE STŘEDU 8. LEDNA V 18.00 HODIN
OTEVŘENO DENNĚ OD 13.00 DO 18.00 HODIN NA
ZAZVONĚNÍ V RECEPCI PENZIONU G

S PODPOROU GRANTU MINISTERSTVA KULTURY A OLMOUCKÉHO KRAJE

Souhvězdí, květen 2013, zelená a bílá barva, černý papír, 115 x 90 mm

Laň, květen 2013, pastel, kresba větvičkou borovice stříbrnou a zlatou barvou, modrý papír, 278 x 252 mm

Křížák, září 2012, pastel na papíře, 246 x 229 mm

Kočka a pes, říjen 2012, pastel, bílý a modrozelený papír na černém podkladu, 220 x 278 mm

I jednooký vidí, říjen 2011, pastel a tuš na papíře, 154 x 250 mm

*Zjevením, jakým byla v galerii v srpnu roku 2010 výstava Zdeny Strobachové (1932–2005), která se v ústraní a teprve v posledním dvacetiletí života plně vnořila do svobodné a někdy i drásavé malby, je i donedávna světu ukrytá malířka Ludmila Padrtová (*1931). Na rozdíl od Sidoniiných jsou ale její práce malé a cíleně i prosté.*

Paní Ludmila začala malovat zhruba ve dvaceti letech, aby už před třicítkou výtvarnou činnost přerušila, kromě fotozáznamů přírody v mezidobí odmlky. Vrátila se k ní až počátkem roku 2011. Příčina padesátileté pauzy spočívá asi i v dobových souvislostech, možná ale víc ve skromnosti. O znovuobjevení první etapy se před lety zasloužil Jiří Valoch, o uspořádání druhé s pozorností sobě vlastní pak vedle jiných i Ladislav Daněk. Oběma dlužíme dík.

Už její první etapa je niterně spřízněná s objevnou grafikou Vladimíra Boudníka (1924–1968). Snad i tkví v poloze blízké informelu, především je ale živou nervní tkání lyrické malby. Od bezprostředně viděného tíhne k uvolněné linii gesta ruky a někdy i k jedné barvě. A zároveň rodí se v reálné podobě v mysli. Obecné úvahy mísí v ní s rozpomínkou na malé příhody dne a na krajinu, znovu v paměti probuzenou. To proto je pod povrchem zdánlivě odtažitě formy její malba tak pocitově sdělná a později už i názvem doladěná. Někde tak střídmostí věcností připomene i barevné kresby Michala Ranného (1946–1981) anebo pozdní dílo samotářského malíře, Roberta Hliněnského (1908–1979).

Jílkova galerie nabízí ukázky z druhého období. V souběhu s výstavou v Muzeu umění v Olomouci je volba zaměřena na drobné záznamy s tématem volného pohybu, prostoru a vzletu. Na skryté motivy dějů přírody a na ptáky v oblacích. V radosti pevně ukotvená malba Ludmily Padrtové je vzácná ve své ryzí čistotě. Pozapomenutá a neprávem mijená malířka do zdejší kmenové linie přirozeně patří.

Miroslav Koval

Ledový dech, květen 2013, pastel a bílá barva, šedožlutý papír, 334 x 270 mm